

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจการโกหกในเด็กอายุ 3 - 6 ปี ที่มีเพศแตกต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนาในเด็กอายุ 3 - 6 ปี ที่มีเพศแตกต่างกัน
3. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเข้าใจการโกหกในเด็กไทย
4. เพื่อศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนาในเด็กไทย
5. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจเจตนา และความสามารถในการเข้าใจการโกหก
6. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเข้าใจเจตนา และความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

2.1 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นเด็กนักเรียนโรงเรียนเอกชน (ชื่อโรงเรียนอยู่ในภาคผนวก ง) ระดับชั้นอนุบาล จังหวัดกรุงเทพมหานคร จาก 3 ชั้นเรียน คือ อนุบาล 1 อนุบาล 2 และอนุบาล 3 ระดับชั้นละ 40 คน แต่เนื่องจากผู้วิจัยต้องการศึกษาพัฒนาการของความสามารถในการเข้าใจการโกหก และการผิดพลาดโดยไม่เจตนาของเด็ก แต่พบว่าเด็กอายุ 3 - 5 ปี ยังไม่มีความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา ผู้วิจัยจึงศึกษาเพิ่มเติมอีก 1 ระดับอายุ คือ อายุ 6 ปี ที่ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน รวมทั้งสิ้น 160 คน เป็นเด็กชาย 80 คน และเด็กหญิง 80 คน ที่ผ่านการทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้ และสามารถเข้าใจการรับรู้ของตัวละคร เกี่ยวกับการปนเปื้อนของอาหาร ในแบบทดสอบการเข้าใจการโกหกว่าตัวละครเห็น หรือ รู้ว่าอาหารมีการปนเปื้อน และเข้าใจว่าตัวละครไม่เห็น หรือ ไม่รู้ว่าอาหารมีการปนเปื้อน ในแบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

ชั้นอนุบาล 1 ระดับอายุ 3 ปี (อายุ 3 ปี – 3 ปี 11 เดือน) จำนวน 40 คน เพศชาย
20 คน เพศหญิง 20 คน

ชั้นอนุบาล 2 ระดับอายุ 4 ปี (อายุ 4 ปี – 4 ปี 11 เดือน) จำนวน 40 คน เพศชาย
20 คน เพศหญิง 20 คน

ชั้นอนุบาล 3 ระดับอายุ 5 ปี (อายุ 5 ปี – 5 ปี 11 เดือน) จำนวน 40 คน เพศชาย
20 คน เพศหญิง 20 คน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ระดับอายุ 6 ปี (อายุ 6 ปี – 6 ปี 11 เดือน) จำนวน 40 คน
เพศชาย 20 คน เพศหญิง 20 คน

2.1.1 การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง ตามขั้นตอนดังนี้

ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้ทำหนังสือความร่วมมือจากโรงเรียน

ขั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นในการสำรวจข้อมูลจากทะเบียน
ประวัตินักเรียน เพื่อคัดเลือกรายชื่อเด็กที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี 5 ปี และ 6 ปี แยกตามเพศ

ขั้นที่ 3 ได้ใช้วิธีสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (simple random assignment) ตามระดับ
อายุ ระดับอายุละ 40 คน

ขั้นที่ 4 ได้ทำการทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่
รับประทานได้

2.2 การออกแบบการวิจัย

การวิจัยนี้ผู้วิจัยออกแบบให้เป็นการวิจัยแบบเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มอายุ ศึกษา
พัฒนาการ และศึกษาความสัมพันธ์ โดยมีตัวแปรอิสระ 2 ตัว คือ 1) ปัจจัยอายุ โดยแบ่งเป็น 4
ระดับอายุ คือ อายุ 3 ปี อายุ 4 ปี อายุ 5 ปี และอายุ 6 ปี ระดับอายุละ 40 คน รวมกลุ่มตัวอย่าง
ทั้งหมด 160 คน และ 2) ปัจจัยเพศ จำแนกตามเพศชายและเพศหญิง ตัวแปรตาม 3 ตัว คือ
1) คะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหก 2) คะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาด
โดยไม่เจตนา และ 3) คะแนนความสามารถในการเข้าใจเจตนา

2.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.3.1 เครื่องมือที่ใช้คัดเด็กเข้าร่วมวิจัย

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “ภาพทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้” โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือขึ้นเอง เป็นแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร เกี่ยวกับอาหารที่มีการปนเปื้อน และ อาหารที่รับประทานได้ อย่างละ 5 แผ่นภาพ รวม 10 แผ่นภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.1.1 ถึง ข.1.10)

วัตถุประสงค์ในการทดสอบเครื่องมือนี้ เพื่อใช้สำหรับการคัดเด็กที่มีความสามารถในการเข้าใจเรื่องอาหารและน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้เพื่อเข้าร่วมเป็นกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยต่อไป เนื่องจากเนื้อเรื่องของการวิจัยขั้นต่อไปนั้นมีเนื้อหาเกี่ยวกับการปนเปื้อน ซึ่งถ้าเด็กที่ไม่เข้าใจในเรื่องนี้อาจจะทำให้ผลการตอบขั้นต่อไปคลาดเคลื่อนได้ จึงเป็นการควบคุมโอกาสที่จะเกิดความผิดพลาดจากการที่เด็กไม่เข้าใจการปนเปื้อนของอาหารและน้ำ

ภาพที่ 1 ลูกชิ้นตกที่สนาม

ภาพที่ 2 น้ำส้มในแก้ว

ภาพที่ 3 ข้าวผัดไข่ดาวที่มีแมลงวันตอม

ภาพที่ 4 แสมเบอร์เกอร์ที่มีหนูแทะ

ภาพที่ 5 ขนมปังไข่ดาวอยู่บนจาน

ภาพที่ 6 น้ำส้มในแก้วที่มีก้อนหินหล่นลงไป

ภาพที่ 7 ลูกชิ้นอยู่บนจาน

ภาพที่ 8 แสมเบอร์เกอร์อยู่บนจาน

ภาพที่ 9 ขนมปังไข่ดาวมีจิ้งจกตกใส่

ภาพที่ 10 ข้าวผัดไข่ดาวอยู่บนจาน

2.3.2 เครื่องมือที่ใช้ในขั้นการวิจัยประกอบด้วยเครื่องมือ 3 ชุด คือ

2.3.2.1 เครื่องมือ ชุดที่ 1 ศึกษาการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นในเด็กด้านเจตนา

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็น แผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นจำนวน 3 สถานการณ์ซึ่งแต่ละสถานการณ์มี 2 เรื่องที่คล้ายกัน แต่ต่างกันที่ตัวละครในภาพ เรื่องหนึ่งมีเจตนา ส่วนอีกเรื่องไม่มีเจตนาในการทำ

พฤติกรรมนั้นๆ รวมทั้งหมดเป็น 6 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องจะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.2.1.1 ถึง ข.2.1.18)

สถานการณ์ที่ 1 ประกอบด้วย 2 เรื่อง คือ

เรื่องที่ 1 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพหม้อถือแจกันดอกไม้

ภาพที่ 2 ภาพหม้อตะคุดขอนไม้ทำท่าล้ม แจกันเกือบหล่นถึงพื้น

ภาพที่ 3 ภาพแจกันแตกอยู่บนพื้น

เรื่องที่ 2 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพหม้อถือแจกันดอกไม้

ภาพที่ 2 ภาพหม้อโยนแจกันดอกไม้ แจกันเกือบหล่นถึงพื้น

ภาพที่ 3 ภาพแจกันแตกอยู่บนพื้น

สถานการณ์ที่ 2 ประกอบด้วย 2 เรื่อง คือ

เรื่องที่ 1 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพแก้วน้ำวางไว้ข้างหนังสือบนโต๊ะ

ภาพที่ 2 ภาพกระต่ายวิ่งหันหน้าไปตรงข้ามกับแก้วน้ำที่อยู่บน

โต๊ะแล้วมือปิดไปโดนแก้วน้ำ โดยมีหนังสือวางไว้ข้างๆ

ภาพที่ 3 ภาพแก้วน้ำล้มใกล้ๆหนังสือ หนังสือเปียก

เรื่องที่ 2 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพแก้วน้ำวางไว้ข้างหนังสือบนโต๊ะ

ภาพที่ 2 ภาพกระรอกหยิบแก้วน้ำมาราดหนังสือ

ภาพที่ 3 ภาพแก้วน้ำล้มใกล้ๆหนังสือ หนังสือเปียก

สถานการณ์ที่ 3 ประกอบด้วย 2 เรื่อง คือ

เรื่องที่ 1 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพวัวตัวหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง และมีข้างซึ่งเป็นเพื่อนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ โดยมีลูกบอลวางอยู่ที่ชั้นวางของข้างบน

ภาพที่ 2 ภาพวัวทำท่าเอื้อมหยิบลูกบอล แต่ลูกบอลกลับจะ

หล่นลงมา

ภาพที่ 3 ภาพลูกบอลไปโดนข้างที่นั่งอยู่

เรื่องที่ 2 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพม้าตัวหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง และมีฮิปโปนั่งอยู่ที่
เก้าอี้ โดยมีลูกบอลวางอยู่ที่ชั้นวางของข้างบน

ภาพที่ 2 ภาพม้าหยิบลูกบอลได้แล้วโยนลูกบอลใส่ฮิปโปที่นั่ง
อยู่

ภาพที่ 3 ภาพลูกบอลไปโดนฮิปโปที่นั่งอยู่

2.3.2.2 เครื่องมือ ชุดที่ 2 ศึกษาการเข้าใจการโกหก

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” ผู้วิจัยได้ดัดแปลง
เรื่องที่เล่าในชั้นที่ทดสอบการเข้าใจการโกหก จากการศึกษาของ Siegal และ Peterson (1998)
และได้สร้างขึ้นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็นแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร
ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจการโกหก จำนวน 3 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละ
สถานการณ์จะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.2.2.1 ถึง ข.2.2.9)

สถานการณ์ที่ 1 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพสิงโตนั่งที่เก้าอี้ ในสวนหย่อมหลังบ้านมองจาน
ขนมปังไข่ดาวที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้างหน้าสิงโต

ภาพที่ 2 ภาพนกมาจิกกินขนมปังไข่ดาวต่อหน้าสิงโต

ภาพที่ 3 ภาพม้า เข้ามาถามสิงโต

สถานการณ์ที่ 2 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพฮิปโปนั่งที่เก้าอี้ ในสนามหญ้าหน้าบ้าน มองจาน
ไก่ทอดที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงหน้าฮิปโป

ภาพที่ 2 ภาพสุนัขมากินอาหารในจาน ต่อหน้าฮิปโป

ภาพที่ 3 ภาพวัวเข้ามาถามฮิปโป

สถานการณ์ที่ 3 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพช้างนั่งที่เก้าอี้ มองจานข้าวผัดที่วางอยู่บนโต๊ะ
อาหารทางด้านหน้า

ภาพที่ 2 ภาพแมลงสาปวิ่งผ่านอาหาร ในขณะที่ช้างมองอยู่

ภาพที่ 3 ภาพสิงโตเข้ามาถามช้าง

2.3.2.1 เครื่องมือ ชุดที่ 3 ศึกษาเรื่องการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเรื่องเล่าในขั้นที่ทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา จากการศึกษาของ Siegal และ Peterson (1998) และได้สร้างขึ้นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยสร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็นแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา จำนวน 3 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ ภาคผนวก ข ภาพที่ ข. 2.3.1 ถึง ข.2.3.9)

สถานการณ์ที่ 1 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพเสื่อนั่งที่เก้าอี้ ในสวนหย่อมหลังบ้านมองจานขนมปังไข่ดาวที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้างหน้าเสื่อ

ภาพที่ 2 ภาพเสื่อกัมหยิบของใต้โต๊ะอาหาร มีนกมาจิกกินอาหาร

ภาพที่ 3 ภาพข้างเข้ามาตามเสื่อ

สถานการณ์ที่ 2 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพม้าลายนั่งที่เก้าอี้ ในสนามหญ้าหน้าบ้าน มองจานไก่ทอดที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงหน้าม้าลาย

ภาพที่ 2 ภาพม้าลายเดินเข้าบ้าน สุนัขมาจิกกินอาหารในจาน

ภาพที่ 3 ภาพเสื่อเข้ามาตามม้าลาย

สถานการณ์ที่ 3 ประกอบด้วย 3 ภาพ คือ

ภาพที่ 1 ภาพจานข้าวผัดวางอยู่บนโต๊ะด้านข้างของหมีแพนด้า โดยที่หมีแพนด้า นั่งก้มหน้าทำการบ้านบนโต๊ะซึ่งมีกองหนังสือกั้นไว้ทำให้หมีแพนด้ามองไม่เห็นจานข้าวผัด

ภาพที่ 2 ภาพแมลงสาบวิ่งผ่านอาหาร หมีแพนด้า นั่งก้มหน้าทำการบ้านบนโต๊ะซึ่งมีกองหนังสือกั้นไว้ทำให้หมีแพนด้ามองไม่เห็น แมลงสาบวิ่งผ่านอาหาร

ภาพที่ 3 ภาพฮิปโปเข้ามาตามหมีแพนด้า

2.3.3 กระดาษบันทึกคำตอบ (ตัวอย่างกระดาษบันทึกการตอบแสดงไว้ในภาคผนวก ค)

2.4 ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

1. ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเรื่องเล่าในชั้นที่ทดสอบการโกหกและการผิดพลาดโดยไม่เจตนา จากการศึกษาของ Siegal และ Peterson (1998) และได้สร้างขึ้นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้เพิ่มการทดสอบในชั้นก่อนการวิจัยจริงเพื่อประเมินความสามารถในเรื่องอาหารที่ปนเปื้อน และทำการคิดเฉพาะเด็กที่มีความเข้าใจเกี่ยวกับอาหารที่ปนเปื้อนกับที่รับประทานได้เข้าร่วมการวิจัยต่อไป นอกจากนี้ผู้วิจัยได้เพิ่มแผนภาพประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจเจตนาภายในจิตใจของผู้อื่น จำนวน 3 สถานการณ์ แบ่งเป็น 6 เรื่อง เป็นขั้นประเมินความสามารถในการเข้าใจเจตนาของผู้อื่น โดยวัตถุประสงค์ในการเก็บข้อมูลจากเครื่องมือนี้เพื่อใช้เป็นในการเก็บข้อมูลความสามารถพื้นฐานของเด็กในด้านความเข้าใจเจตนา สำหรับใช้ในการอภิปรายผลการวิจัยในเรื่องความสามารถในการเข้าใจการโกหกและการผิดพลาดโดยไม่เจตนาซึ่งจะทำการทดสอบเด็กก่อนที่จะถามในเรื่องการโกหกและการผิดพลาดโดยไม่เจตนาโดยไม่คัดเด็กออก ในเครื่องมือการเข้าใจการโกหกและเครื่องมือการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา มีแผนภาพประกอบการเล่านิทาน เครื่องมือละ 3 เรื่อง โดยภาพ เนื้อเรื่องและคำพูดในการเล่าเรื่องมีการสร้างให้เหมาะสมกับเด็กและการวิจัยในครั้งนี้

2. ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือไปทดลองใช้ เพื่อดูแนวทาง และความเป็นไปได้ในการวิจัยอย่างคร่าวๆ เช่น การใช้คำพูดในระหว่างการทดสอบ การสุ่มลำดับการนำเสนอ การถ่วงสมดุลคำถาม และวิธีการบันทึกข้อมูล เป็นต้น โดยได้ทำการทดสอบกับนักเรียนโรงเรียนอนุบาลแสงประเสริฐ ที่มีอายุระหว่าง 3 ถึง 5 ปี จำนวน 30 คน ดังนี้

- ระดับอายุ 3 ปี (อายุ 3 ปี – 3 ปี 11 เดือน) จำนวน 10 คน เพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน

- ระดับอายุ 4 ปี (อายุ 4 ปี – 4 ปี 11 เดือน) จำนวน 10 คน เพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน

- ระดับอายุ 5 ปี (อายุ 5 ปี – 5 ปี 11 เดือน) จำนวน 10 คน เพศชาย 5 คน เพศหญิง 5 คน

2.1 ขั้นตอนการทดลองในชั้นก่อนการวิจัยเกี่ยวกับอาหารปนเปื้อนและอาหารที่รับประทานได้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ “ภาพทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้” ที่เป็นรูปภาพอาหาร 10 ภาพ โดยภาพทั้ง 10 ภาพที่ใช้นั้นคล้ายกับที่จะใช้ในการวิจัยจริง

ผลพบว่า เด็กอายุ 3 ปี มีเพียง 4 คน ที่ตอบผิด ซึ่งตอบผิดในรูปหนูกินแฮมเบอร์เกอร์ 2 คน ส่วน 1 คน ตอบผิดในรูปขนมปังที่มีจิ้งจกตกใส่ และตอบผิดรูปน้ำส้มมีก้อน

นินตงใส่ด้วย มีเพียง 1 คน ที่ตอบผิด 5 รูป อาจเป็นเพราะเด็กขาดทักษะหรือความเข้าใจด้านอาหารที่ปนเปื้อน สำหรับเด็กอายุ 4 ปีพบว่ามี 2 คนที่ตอบผิด ซึ่งตอบผิดในรูปเดียวกัน เพียงรูปเดียวคือรูปหนูกินแฮมเบอร์เกอร์ และสำหรับเด็ก อายุ 5 ปี มีตอบผิด 1 คน ซึ่งผิดเพียงรูปเดียวคือรูปหนูกินแฮมเบอร์เกอร์ และเนื่องจากเป็นการทดลองใช้ผู้วิจัยจึงไม่ได้คัดเด็กออก ผู้วิจัยนำเด็กทุกคนไปทดสอบในขั้นต่อไปเพราะผู้วิจัยต้องการทราบข้อมูลการพูดคุย การตอบคำถามของเด็กในคำพูด เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

จากปัญหาที่พบผู้วิจัยจึงนำข้อมูลไปปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งคาดว่าที่เด็กตอบผิดน่าจะเกิดจากรูปที่แสดงดูน่ารักเกินไป อาจจะไม่สื่อถึงความสกปรก หรือสิ่งปนเปื้อน จึงควรปรับปรุงพัฒนารูปภาพใหม่

2.2 ขั้นการวิจัยจริงในเรื่องการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นในเด็กด้านเจตนา ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือเป็นรูปภาพหมี่ถือแจกัน แล้วมีสะดุดชอนไม้หกล้ม และแจกันแตก ประกอบการเล่าเรื่องที่ไม่เจตนา และรูปภาพ หมูถือแจกัน แล้วหมูโยนแจกันทิ้ง และแจกันแตก ประกอบการเล่าเรื่องที่เจตนาทำแจกันแตก เพียงเรื่องเดียว ซึ่งต่างกับงานวิจัยที่ได้ทำจริง ที่มี 3 สถานการณ์ 6 เรื่อง

ผลพบว่า เด็กอายุ 3 ปี 6 คน จากทั้งหมด 10 คน ตอบถูกว่า หมูเจตนาทำแจกันแตก เด็ก 2 คนตอบว่าหมี่เจตนา เด็ก 1 คนตอบว่าทั้งคู่เจตนาทำแจกันแตก และเด็ก 1 คนเงิบสายหน้าไม่พูดอะไร ซึ่งเมื่อถามเหตุผล พบว่าเด็ก ส่วนใหญ่เงิบไม่พูด มีเพียงส่วนน้อยที่บอกว่า "เพราะหมูทิ้งดอกไม้" และ "เพราะหมูเขวี้ยงแจกัน" สำหรับเด็กอายุ 4 ปีพบว่ามี 8 คน จาก 10 คน ตอบถูกว่าหมูเจตนาทำแจกันแตก ซึ่งเด็กส่วนใหญ่ให้เหตุผลสอดคล้องกันว่า "เพราะโยนทิ้ง" "หมูตั้งใจโยน" ส่วนอีก 2 คน ที่เหลือบอกว่า หมี่เจตนาทำแจกันแตก โดยให้เหตุผลว่า "เพราะหมี่สะดุดล้ม" และ "เพราะที่หมี่สะดุดตั้งใจทำแตกมากกว่า" และสำหรับเด็กอายุ 5 ปี พบว่าเด็กทั้ง 10 คน ตอบถูกต้องว่าหมูเจตนาทำแจกันแตก โดยให้เหตุผลว่า "หมูโยน" "ถือแล้วโยนแจกันทิ้ง" "เขวี้ยงทิ้ง" และ "ทิ้งแจกัน" เป็นต้น ซึ่งเป็นเหตุผลที่ถูกต้อง

เนื่องจากเรื่องที่ใช้ทดสอบมีเพียงสถานการณ์คู่ 1 สถานการณ์เท่านั้น ผลที่ได้ไม่น่าจะยืนยันถึงความเข้าใจของเด็กในเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มเครื่องมือเป็น 3 สถานการณ์คู่ เพื่อได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากขึ้น และปรับคำพูดแทนที่ถามว่า "ใครเจตนาทำแจกันแตก" เพียงอย่างเดียว เพิ่มเป็น "ใครตั้งใจทำให้แจกันแตก" หรือ "ใครต้องการทำให้แจกันแตก" (ถามคำถามแรกก่อน ถ้าเด็กไม่ตอบค่อยถามคำถามต่อมา)

2.3 ขั้นการวิจัยจริงในเรื่องการเข้าใจการโกหกและการผิดพลาดโดยไม่เจตนาในเด็กผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือเป็นตุ๊กตาคาหมี มีภาพอาหารวางอยู่ข้างหน้าหมี ภาพอาหารแล้วมีแมลงสาปวิ่งผ่านโดยที่หมีมองเห็น และตุ๊กตาสุนัขเพื่อนหมีเข้ามาถามหมี ประกอบการเล่าเรื่องในสถานการณ์โกหก และตุ๊กตาคาหมีนั่งทำการบ้าน มีภาพอาหารวางอยู่ข้างๆ มีภาพแมลงสาปวิ่งผ่าน

หม่อมองไม่เห็นอาหาร และตักตาสุนัขเพื่อนหม่อมเข้ามาถามหม่อม ประกอบการเล่าเรื่องในสถานการณ์ การเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา ซึ่งเล่าให้เด็ก 1 คน ฟังเพียง 1 สถานการณ์ โดยทำการ ถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) ซึ่งจะแตกต่างจากงานวิจัยจริง แต่เหมือนกันตรงวัตถุประสงค์ และเนื้อหา

ผลพบว่าเด็กอายุ 3 ปี ผู้ที่ฟังสถานการณ์โกหก จำนวน 5 คน ตอบว่า "หม่อมโกหก" 2 คน ส่วนอีก 3 คน เงียบ ไม่ตอบ สายหน้า แม้ว่าผู้วิจัยจะใช้คำถามอื่นๆที่น่าจะเข้าใจง่าย แต่เด็ก ก็สายหน้า ไม่ตอบ และส่วนเด็กอายุ 3 ปี ผู้ที่ฟังสถานการณ์การผิดพลาดโดยไม่เจตนา จาก จำนวน 5 คน มีเพียง 1 คนที่ตอบว่า "หม่อมผิด" และอีก 1 คน ตอบว่า "ไม่โกหก" ส่วนคนอื่นๆมี 1 คน บอกว่า "หม่อมโกหก" อีกคนบอกว่า "ไม่รู้" และมี 1 คนสายหน้าไม่ตอบ สำหรับเด็กอายุ 4 ปี ผู้ ที่ฟังสถานการณ์โกหก เด็ก 4 คน จากจำนวน 5 คน ตอบว่า "หม่อมโกหก" ซึ่งให้เหตุผลว่า "เพราะ แผลงสาปวิ่งผ่าน หม่อมเห็น" ส่วนอีก 1 คนตอบว่า "หม่อมผิดไม่จริง หม่อมผิดผิด" แต่ไม่บอกเหตุผล และ ส่วนเด็กอายุ 4 ปี ผู้ที่ฟังสถานการณ์การผิดพลาดโดยไม่เจตนา เด็กแต่ละคนตอบต่างกัน เช่นตอบ ว่า "หม่อมมองไม่เห็น เพราะหม่อมไม่ได้ตั้งใจ" "หม่อมผิด เพราะหม่อมไม่รู้" "หม่อมผิดไม่จริง เพราะหม่อมไม่ เห็น" "หม่อมผิด" แต่ไม่บอกเหตุผล และ "หม่อมโกหกนิดหน่อย เพราะแผลงสาปมา" สำหรับเด็กอายุ 5 ปี ผู้ที่ฟังสถานการณ์โกหก มีเพียง 2 คนที่บอกว่า "โกหก" อีก 3 คน บอกว่า "หม่อมผิดไม่จริง" และ ให้เหตุผลว่า "หม่อมรู้" และส่วนเด็กอายุ 5 ปี ผู้ที่ฟังสถานการณ์การผิดพลาดโดยไม่เจตนา ส่วนใหญ่ ตอบว่า "หม่อมตั้งใจ" "หม่อมผิด" ให้เหตุผลว่า "หม่อมไม่เห็น"

เนื่องจากเครื่องมือที่ใช้ทดสอบมีเพียงสถานการณ์คู่ 1 สถานการณ์เท่านั้น ผลที่ ได้ไม่น่าจะยืนยันถึงความเข้าใจของเด็กในเรื่องนี้ได้อย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงได้เพิ่มเครื่องมือเป็น 3 สถานการณ์ มีเรื่องทั้งหมด 6 เรื่อง เพื่อได้ข้อมูลที่ชัดเจนมากขึ้น และปรับคำถามที่ถามว่า "หม่อมโกหกหรือผิดพลาดโดยไม่เจตนา" ผู้วิจัยจะถามว่า "หม่อมโกหก หรือผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ ค่ะ"

3. ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงเครื่องมือโดยเพิ่มสถานการณ์ขึ้น ผู้วิจัยจึงได้นำเครื่องมือชุด ใหม่ไปทำการทดสอบกับเด็กนักเรียนโรงเรียนอนุบาลแสงประเสริฐอายุ 3-5 ปี ระดับอายุละ 6 คน เพศชาย 3 คน เพศ หญิง 3 คน เพื่อทดสอบว่าเครื่องมือนั้นสามารถวัดได้ตรงตามที่จะวัดหรือไม่ เด็กดูออกหรือไม่ว่ารู้อะไร และลักษณะคำถามนั้นเด็กเข้าใจและสามารถตอบได้ตรงตามเนื้อหา หรือไม่ เพื่อเป็นข้อมูลในการปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น ซึ่งเครื่องมือชุดใหม่ นี้คล้ายเครื่องมือที่จะทดสอบจริงคือ 1)เครื่องมือ "ภาพทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการ ปนเปื้อนกับที่รับประทานได้" 2)เครื่องมือ "แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นในเด็กด้าน เจตนา" 3)เครื่องมือ "แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก" และ "แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาด โดยไม่เจตนา"

3.1 เครื่องมือ “ภาพทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้” ที่เป็นรูปภาพอาหาร 10 ภาพ ผลพบว่าเด็กส่วนใหญ่ตอบถูกต้องทั้งหมด มีเพียงเด็ก 3 ปี 1 คน ตอบผิดในรูปขนมปังที่จิ้งจกตกใส่ เมื่อปรึกษาทรงคุณวุฒิ ได้รับคำแนะนำในการปรับแต่งรูปบางรูปให้ชัดเจนยิ่งขึ้น พร้อมทั้งปรับแต่งคำบรรยายบางคำ

3.2 เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” เครื่องมือมีจำนวน 3 สถานการณ์ซึ่งแต่ละสถานการณ์มี 2 เรื่องที่คล้ายกัน แต่ต่างกันที่ตัวละครในภาพเรื่องหนึ่งมีเจตนา ส่วนอีกเรื่องไม่มีเจตนาในการทำพฤติกรรมนั้นๆ รวมทั้งหมดเป็น 6 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องจะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ ผลพบว่าเด็กส่วนใหญ่สามารถตอบได้ถูกต้องเข้าใจเนื้อเรื่อง มีเพียงเวลาถามครั้งแรกที่ผู้วิจัยถามว่า “ใครตั้งใจทำ...คะ” เด็กมักจะเงิบ หรืองง ผู้วิจัยจึงลองเปลี่ยนคำถามเป็น “ใครต้องการทำ...คะ” หรือ “ใครอยากทำ...คะ” เด็กจะตอบได้ดีกว่า เมื่อผู้วิจัยนำมาเป็นข้อมูลปรึกษาผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้ให้คำแนะนำว่าให้ถามคำถามเด็กโดยถามว่า “ใครอยากทำ...คะ” และให้เปลี่ยนรูปโดยแทนที่เพื่อนจะเป็นสัตว์ชนิดเดียวกัน ให้เป็นสัตว์ต่างชนิดกันจะได้ง่ายต่อการบรรยายและเด็กจะได้ไม่งง และปรับเปลี่ยนคำพูดบางคำ

3.3 เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” และเครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” เครื่องมือละ 3 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ ผลพบว่าเวลาเล่าให้เด็กฟังเมื่อถามเด็กว่า “หนีพูดโกหก หรือพูดผิดโดยไม่ตั้งใจคะ” เด็กจะเงิบบ้าง ผู้ทรงคุณวุฒิจึงให้คำแนะนำว่าให้ถามว่า “โกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริง” ซึ่งเป็นคำพูดที่เหมาะสมกับเด็กมากขึ้น รวมทั้งปรับปรุงภาพจากเพื่อนที่เป็นสัตว์ชนิดเดียวกันเป็นคนละชนิด กันและปรับปรุงภาพให้ชัดเจนยิ่งขึ้น

4. ผู้วิจัยได้ศึกษานำร่อง (pilot study) เพื่อตรวจสอบเครื่องมือ โดยได้นำเครื่องมือ ที่ได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็ก จำนวน 3 ท่าน และนำมาทำการทดสอบกับนักเรียนอนุบาลของโรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลแสงประเสริฐ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ 3 - 5 ปี จำนวน 48 คน ดังนี้

- ระดับอายุ 3 ปี (อายุ 3 ปี – 3 ปี 11 เดือน) จำนวน 16 คน เพศชาย 8 คน เพศหญิง 8 คน

- ระดับอายุ 4 ปี (อายุ 4 ปี – 4 ปี 11 เดือน) จำนวน 16 คน เพศชาย 8 คน เพศหญิง 8 คน

- ระดับอายุ 5 ปี (อายุ 5 ปี – 5 ปี 11 เดือน) จำนวน 16 คน เพศชาย 8 คน เพศหญิง 8 คน

ข้อมูลจากการศึกษานำร่องได้นำไป หาค่าความเที่ยง (รายละเอียดในภาคผนวก จ)

2.5 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

2.5.1 การตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity)

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยนี้ได้รับการตรวจสอบและพิจารณาจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็ก จำนวน 3 ท่าน (รายนามผู้ทรงคุณวุฒิทั้งสาม แสดงไว้ในภาคผนวก ก) ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือว่ามีความตรงตามเนื้อหาและสามารถนำไปใช้ในการทดสอบสิ่งที่ต้องการวัดได้หรือไม่ ผู้วิจัยได้รับคำแนะนำเกี่ยวกับรูปแบบของรูปภาพต่างๆที่ใช้ประกอบการเล่าเรื่อง เนื้อเรื่องและคำพูดที่ใช้ รวมทั้งคำถามต่างๆให้มีความเหมาะสมและง่ายต่อความเข้าใจของกลุ่มตัวอย่าง

2.5.2 การทดสอบความเที่ยง (reliability)

ผู้วิจัยได้นำเครื่องมือ ที่ได้ผ่านการพิจารณาตรวจสอบจากผู้ทรงคุณวุฒิและผู้มีประสบการณ์เกี่ยวกับเด็ก จำนวน 3 ท่าน นำไปทำการทดสอบกับนักเรียนอนุบาลของโรงเรียนคริสต์ธรรมวิทยา และโรงเรียนอนุบาลแสงประเสริฐ ในจังหวัดกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุ 3 ปี 4 ปี และ 5 ปี ระดับอายุละ 16 คนแบ่งเป็นเพศชาย 8 คน เพศหญิง 8 คน จำนวนทั้งหมด 48 คน แล้วนำคะแนนที่ได้จากการทดสอบมาหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ Chronbach (Chronbach's α Coefficient) ซึ่งผลการทดสอบมีดังนี้

- ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคะแนนความสามารถในการเข้าใจเจตนา มีค่าเท่ากับ .75
- ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหก มีค่าเท่ากับ .83
- ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา มีค่าเท่ากับ .80

2.6 วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. ขออนุญาตในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากคณบดีคณะจิตวิทยา ถึง ผู้อำนวยการโรงเรียน

2. นำหนังสือขออนุญาตไปที่โรงเรียน พร้อมทั้งชี้แจงวัตถุประสงค์ในการวิจัยและวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลแก่ผู้อำนวยการโรงเรียน

3. ผู้วิจัยขอความร่วมมือจากครูประจำชั้นเรียนในการสำรวจข้อมูลจากระเบียนประวัตินักเรียนเพื่อคัดลอกรายชื่อนักเรียนที่มีอายุตามเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้แต่ระดับอายุและเพศ แล้วทำการสุ่มตัวอย่างให้ได้ครบตามจำนวนที่ต้องการ

4. ผู้วิจัยทำการคัดลอกรายชื่อกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่มตัวอย่าง

5. ผู้วิจัยทำหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้ปกครองของเด็ก

6. ผู้วิจัยสร้างความคุ้นเคยกับเด็กโดยเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆกับเด็ก ทุกระดับชั้น เป็นเวลา 1 สัปดาห์

7. หลังจากสร้างความคุ้นเคยกับเด็กแล้ว วันที่เริ่มทำการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยจัดสถานที่และเตรียมอุปกรณ์ ทั้งหมดให้พร้อม แล้วจึงนำเด็กเข้าไปในห้องที่ไม่มีใครรบกวน ทีละคน โดยให้เด็กนั่งด้านหนึ่งของโต๊ะ หันหน้าเข้าหาผู้วิจัย ผู้วิจัยแนะนำตนเอง

8. เด็กทุกคนจะได้รับการทดสอบในขั้นตอนการคัดเด็กเข้าร่วมวิจัย โดยใช้เครื่องมือที่ชื่อว่า “ภาพทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้” โดยผู้วิจัยจะอธิบายว่า “เราจะมาเล่นเกมกัน” แล้วผู้วิจัยหยิบของตอบแทนเป็นยางลบรูปต่างๆอยู่ในกล่องให้เด็กเลือก พร้อมกับพูดว่า “ก่อนอื่นที่ให้น้องเลือกยางลบก่อน 1 อันที่น้องชอบ เมื่อเล่นเกมเสร็จแล้วพี่จะให้รางวัลคนเก่งนะคะ” เมื่อเด็กเลือกแล้วจึงเอาของวางไว้แล้วหันไปบอกเด็กว่า “เรามาเล่นเกมกันเลย พี่จะให้น้องบอกว่าภาพที่จะแสดงให้ดูนี้ภาพไหนเป็นของที่กินได้ ภาพไหนกินไม่ได้คะ” แล้วผู้วิจัยแสดงแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร เกี่ยวกับอาหารที่มีการปนเปื้อน และอาหารที่รับประทานได้ อย่างละ 5 แผ่นภาพ รวม 10 แผ่นภาพ ให้เด็กดูดังนี้ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ๑.1.1 ถึง ๑.1.10)

ภาพที่ 1 ลูกชิ้นตอกที่สนาม

ภาพที่ 2 น้ำส้มในแก้ว

ภาพที่ 3 ข้าวผัดไข่ดาวที่มีแมลงวันตอม

ภาพที่ 4 แฮมเบอร์เกอร์ที่มีหนูแทะ

ภาพที่ 5 ขนมปังไข่ดาวอยู่บนจาน

ภาพที่ 6 น้ำส้มในแก้วที่มีก้อนหินหล่นลงไป

ภาพที่ 7 ลูกชิ้นอยู่บนจาน

ภาพที่ 8 แฮมเบอร์เกอร์อยู่บนจาน

ภาพที่ 9 ขนมปังไข่ดาวมีจิ้งจกตกใส่

ภาพที่ 10 ข้าวผัดไข่ดาวอยู่บนจาน

โดยเสนอให้เด็กดูทีละภาพ แต่ละภาพมีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) ถามเด็กในแต่ละภาพว่า “น้องคิดว่า..(อธิบายแต่ละรูป เช่น ลูกขึ้นตึกที่สนาม) กินได้ไหมคะ” และผู้วิจัยถามเด็กหลังจากเด็กตอบแล้วว่า “ทำไมน้องถึงบอกว่ากินได้/กินไม่ได้คะ” ถามจนครบ 10 ภาพ และทำการประเมินคะแนน ถ้าเด็กตอบได้ถูกต้องทั้งหมด 10 ภาพ จึงทำการทดสอบเด็กในขั้นต่อไป ถ้าเด็กไม่สามารถตอบถูกทุกภาพ ผู้วิจัยจะไม่นำเด็กเข้าร่วมการทดลองขั้นต่อไปและบอกเด็กว่า “ขอบใจมากนะจ๊ะ” และมอบรางวัลที่เด็กเลือกไว้ก่อนแล้วให้แก่เด็ก

9. เด็กที่ผ่านขั้นตอนการคัดเด็กเข้าร่วมการวิจัย จะได้รับการทดสอบในขั้นวิจัยจริงซึ่งมี 2 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” โดยผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็น แผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นในเด็กจำนวน 3 สถานการณ์ซึ่งแต่ละสถานการณ์มี 2 เรื่องที่คล้ายกัน แต่ต่างกันที่ตัวละคร ในเรื่องหนึ่งมีเจตนา ส่วนอีกเรื่องไม่มีเจตนาในการทำพฤติกรรมนั้นๆ รวมทั้งหมดเป็น 6 เรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องจะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.2.1.1 ถึง ข.2.1.18) ผู้วิจัยได้หยิบของตอบแทนเป็นยางลบรูปต่างๆอยู่ในกล่องให้เด็กเลือก พร้อมกับพูดว่า “พี่ให้น้องเลือกยางลบอีก 1 อันที่น้องชอบ เมื่อเล่นเกมเสร็จแล้วพี่จะให้รางวัลคนเก่งนะคะ” เมื่อเด็กเลือกแล้วจึงเอาของวางไว้แล้วหันไปบอกเด็กว่า “เรามาเล่นเกมกันเลย เกมที่ 2 นี้เป็นเรื่องเล่านะคะฟังจบแล้วพี่จะถามคำถามนะคะ” แล้ว ผู้วิจัยได้แสดงแผ่นภาพ พร้อมทั้งคำพูด ดังแสดงตามตาราง 2.1 ถึง 2.6

การทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนาจะไม่มีการคัดเด็กออกจากการวิจัย เด็กทุกคนที่ทำการทดสอบนี้จะเข้าร่วมในการวิจัยขั้นต่อไป

ตาราง 2.1

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่ 1 เรื่องที่ 1

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพที่มีถือแจกันดอกไม้	“ที่บ้านพี่หมี พี่หมีถือแจกันดอกไม้”
ภาพที่ 2 ภาพที่มีสะดูชอนไม้ทำท่าล้ม แจกันเกือบหล่นถึงพื้น	“พี่หมีถือแจกันดอกไม้ แล้วไปสะดูชอนไม้หกล้ม”
ภาพที่ 3 ภาพแจกันแตกอยู่บนพื้น	“แจกันดอกไม้ที่พี่หมีถือจึงหล่นแตก”

ตาราง 2.2

เครื่องมือ“แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่1 เรื่องที่2

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพหมูถือแจกันดอกไม้	“ที่บ้านพี่หมู พี่หมูถือแจกันดอกไม้”
ภาพที่ 2 ภาพหมูโยนแจกันดอกไม้ แจกันเกือบหล่นถึงพื้น	“พี่หมูถือแจกันดอกไม้ เดินๆไปแล้วโยนแจกันดอกไม้ที่ถือมาทิ้งลงพื้น”
ภาพที่ 3 ภาพแจกันแตกอยู่บนพื้น	“แจกันดอกไม้ที่พี่หมูถือจึงแตก”

หลังจากเล่าเรื่องประกอบภาพทั้งสองเรื่องจบ ผู้วิจัยได้ถามเด็กว่า “ไหนเล่าให้พี่ฟังซิคะ เมื่อกี้พี่เล่าให้ฟังแล้ว คราวนี้ตาหนูเล่าให้พี่ฟังแล้วละว่า พี่หมูทำยังไงแจกันถึงแตกคะ แล้วพี่หมูทำยังไงแจกันถึงแตกคะ” ผู้วิจัยให้เวลาเด็กตอบหากเด็กตอบไม่ได้หรือตอบผิด ผู้วิจัยได้เล่าเรื่องซ้ำโดยผู้วิจัยได้บอกเด็กว่า “เดี๋ยวพี่เล่าให้ฟังอีกครั้งนะคะ” และได้ถามซ้ำใหม่จนเด็กสามารถเข้าใจเรื่องที่เล่าโดยอธิบายได้อย่างถูกต้อง และผู้วิจัยได้ถามเด็กต่อว่า “น้องว่าใครอยากทำให้แจกันแตกคะ” และ “ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่หมู / พี่หมูอยากทำให้แจกันแตกคะ” ตามลำดับ

ตาราง 2.3

เครื่องมือ“แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่2 เรื่องที่1

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพแก้วน้ำวางไว้ข้างหนังสือบนโต๊ะ	“ที่บ้านพี่กระต่าย คุณพ่อพี่กระต่ายวางหนังสือกับแก้วน้ำข้างไว้บนโต๊ะ”
ภาพที่ 2 ภาพกระต่ายวิ่งหันหน้าไปตรงข้ามกับแก้วน้ำที่อยู่บนโต๊ะแล้วมือปิดไปโดนแก้วน้ำ โดยมีหนังสือวางไว้ข้างๆ	“พี่กระต่ายวิ่งไม่มองทาง และไม่เห็นแก้วน้ำที่วางบนโต๊ะ มือของพี่กระต่ายจึงปิดไปโดนแก้วน้ำ”
ภาพที่ 3 ภาพแก้วน้ำล้มใกล้ๆหนังสือ หนังสือเปียก	“หนังสือของคุณพ่อพี่กระต่ายจึงเปียกน้ำ”

ตาราง 2.4

เครื่องมือ“แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่2 เรื่องที่2

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพแก้วน้ำวางไว้ข้างหนังสือบนโต๊ะ	“ที่บ้านพี่กระรอก คุณพ่อพี่กระรอกวางหนังสือกับแก้วน้ำทิ้งไว้บนโต๊ะ”
ภาพที่ 2 ภาพกระรอกหยิบแก้วน้ำมาราดหนังสือ	“พี่กระรอกเห็นแก้วน้ำเลยหยิบมาเทลงบนหนังสือของคุณพ่อ”
ภาพที่ 3 ภาพแก้วน้ำล้มใกล้ๆหนังสือ หนังสือเปียก	“หนังสือของคุณพ่อพี่กระรอกจึงเปียกน้ำ”

หลังจากเล่าเรื่องประกอบภาพทั้งสองเรื่องจบ ผู้วิจัยได้ถามเด็กว่า “ไหนเล่าให้พี่ฟังซิคะ เมื่อพี่เล่าให้ฟังแล้ว คราวนี้ตาหนูเล่าให้พี่ฟังแล้วละว่า พี่กระต่ายทำยังไงหนังสือของคุณพ่อจึงเปียกคะ แล้วพี่กระรอกทำยังไงหนังสือของคุณพ่อจึงเปียกคะ” ผู้วิจัยให้เวลาเด็กตอบหากเด็กตอบไม่ได้หรือตอบผิด ผู้วิจัยได้เล่าเรื่องซ้ำโดยผู้วิจัยได้บอกเด็กว่า “เดี๋ยวพี่เล่าให้ฟังอีกครั้งนะคะ” และได้ถามซ้ำใหม่จนเด็กสามารถเข้าใจเรื่องที่เล่าโดยอธิบายได้อย่างถูกต้อง และผู้วิจัยได้ถามเด็กต่อว่า “น้องว่าใครอยากทำให้หนังสือของคุณพ่อเปียกคะ” และ“ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่กระต่าย / พี่กระรอก อยากทำให้หนังสือของคุณพ่อเปียกคะ” ตามลำดับ

ตาราง 2.5

เครื่องมือ“แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่3 เรื่องที่1

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพวัวตัวหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง และข้างซึ่งเป็นเพื่อนนั่งอยู่ที่เก้าอี้ โดยมีลูกบอลวางอยู่ที่ชั้นวางของข้างบน	“ที่บ้านพี่วัว พี่วัวเดินเข้ามาในห้องที่มีลูกบอลวางไว้ที่ชั้นวางของข้างบน และมีพี่ข้างซึ่งเป็นเพื่อนพี่วัวนั่งอยู่บนเก้าอี้”
ภาพที่ 2 ภาพวัวทำท่าเอาเอื้อมหยิบลูกบอล แต่ลูกบอลลิ่งจะหล่นลงมา	“พี่วัวเดินเข้ามาเอื้อมหยิบลูกบอลที่อยู่บนชั้น แต่ลูกบอลหล่นจากชั้น”
ภาพที่ 3 ภาพลูกบอลไปโดนที่ข้างที่นั่งอยู่	“ลูกบอลหล่นใส่พี่ข้างที่นั่งอยู่บนเก้าอี้”

ตาราง 2.6

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา” สถานการณ์ที่ 3 เรื่องที่ 2

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพม้าตัวหนึ่งเดินเข้ามาในห้อง และมีฮิปโปนั่งอยู่ที่เก้าอี้ โดยมีลูกบอลวางอยู่ที่ชั้นวางของข้างบน	“ที่บ้านพี่ม้า พี่ม้าเดินเข้ามาในห้องที่มีลูกบอลวางไว้ที่ชั้นวางของข้างบน และมีฮิปโปซึ่งเป็นคนพี่ม้านั่งอยู่บนเก้าอี้”
ภาพที่ 2 ภาพม้าหยิบลูกบอลได้ แล้วโยนลูกบอลใส่ฮิปโปที่นั่งอยู่	“พี่ม้าหยิบลูกบอลได้จึง ขว้างลูกบอลใส่ฮิปโปที่นั่งอยู่บนเก้าอี้”
ภาพที่ 3 ภาพลูกบอลไปโดนฮิปโปที่นั่งอยู่	“ลูกบอลไปโดนฮิปโปที่นั่งอยู่บนเก้าอี้”

หลังจากเล่าเรื่องประกอบภาพทั้งสองเรื่องจบ ผู้วิจัยได้ถามเด็กว่า “ไหนเล่าให้พี่ฟังซิคะ เมื่อกี้พี่เล่าให้ฟังแล้ว คราวนี้ตาหนูเล่าให้พี่ฟังแล้วละว่า พี่วัวทำยังไงลูกบอลจึงไปโดนเพื่อนของเขาคะ แล้วพี่ม้าทำยังไงลูกบอลจึงไปโดนเพื่อนของเขาคะ” ผู้วิจัยให้เวลาเด็กตอบหากเด็กตอบไม่ได้หรือตอบผิด ผู้วิจัยได้เล่าเรื่องซ้ำโดยผู้วิจัยได้บอกเด็กว่า “เดี๋ยวพี่เล่าให้ฟังอีกครั้งนะคะ” และได้ถามซ้ำใหม่จนเด็กสามารถเข้าใจเรื่องที่เล่าโดยอธิบายได้อย่างถูกต้อง และผู้วิจัยได้ถามเด็กต่อว่า “น้องว่าใครอยากทำให้ลูกบอลไปโดนเพื่อนของเขาคะ” และ “ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่วัว / พี่ม้าอยากทำให้ลูกบอลไปโดนเพื่อนของเขาคะ” ตามลำดับ

ขั้นตอนที่ 2 เรื่องการเข้าใจการโกหกและการผิดพลาดโดยไม่เจตนาในเด็ก

1) เรื่องการเข้าใจการโกหก

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเรื่องที่เล่าในขั้นที่ทดสอบการเข้าใจการโกหก จากการศึกษาของ Siegal และ Peterson (1998) และได้สร้างขึ้นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็นแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจการโกหก จำนวน 3 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพอยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.2.2.1 ถึง ข.2.2.9)

2) เรื่องการเข้าใจการการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

ผู้วิจัยให้ชื่อเครื่องมือว่า “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” ผู้วิจัยได้ดัดแปลงเรื่องที่เล่าในขั้นที่ทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา จากการศึกษาของ Siegal และ Peterson (1998) และได้สร้างขึ้นเพิ่มเติม โดยผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือขึ้นเองเป็นแผ่นภาพขนาด 20 x 30 เซนติเมตร ประกอบการเล่านิทานเกี่ยวกับเรื่องการเข้าใจการผิดพลาด

โดยไม่เจตนา จำนวน 3 สถานการณ์ ซึ่งแต่ละสถานการณ์จะมีภาพทั้งหมด 3 ภาพ (ตัวอย่างภาพ อยู่ที่ภาคผนวก ข ภาพที่ ข.2.3.1 ถึง ข.2.3.9)

โดยลำดับการเล่าเรื่องและคำถามมีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) คือ ผู้วิจัยเล่าสถานการณ์การโกหก สลับกับสถานการณ์การผิดพลาดโดยไม่เจตนา เริ่มต้นผู้วิจัยได้หยิบของตอบแทนเป็นยางลบรูปต่างๆอยู่ในกล่องให้เด็กเลือก พร้อมกับพูดว่า “พี่ให้น้องเลือก ยางลบอีก 1 อันที่น้องชอบ เมื่อเล่นเกมเสร็จแล้วพี่จะให้รางวัลคนเก่งนะคะ” เมื่อเด็กเลือกแล้ว จึงเอาของวางไว้แล้วหันไปบอกเด็กว่า “เรามาเล่นเกมกันเลย เกมที่ 3 นี้เป็นเรื่องเล่านะคะฟังจบ แล้วพี่จะถามคำถามนะคะ” แล้ว ผู้วิจัยได้แสดงแผ่นภาพ พร้อมทั้งคำพูด ดังแสดงตามตาราง 2.7 ถึง 2.12

กรณีที่เด็กตอบผิดในส่วนของการตรวจสอบความสามารถในการเข้าใจการรับรู้ ของตัวละคร เกี่ยวกับการปนเปื้อนของอาหาร ในแบบทดสอบการเข้าใจการโกหกว่าตัวละครเห็น หรือ รู้ว่าอาหารมีการปนเปื้อน และเข้าใจว่าตัวละครไม่เห็น หรือ ไม่รู้ว่าอาหารมีการปนเปื้อน ในแบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา ผู้วิจัยจะคัดเด็กออกจากการวิจัยขั้นต่อไป

ตาราง 2.7

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” สถานการณ์ที่ 1

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพสิงโตนั่งที่เก้าอี้ ในสวนหย่อมหลังบ้านมองจานขนมปังไข่ดาวที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้างหน้าสิงโต	“ที่บ้านที่สิงโต พ่สิงโตถือจานขนมปังไข่ดาวไปที่สนามหญ้าแล้ววางไว้บนโต๊ะอาหาร พ่สิงโตนั่งมองจานขนมปังไข่ดาว”
ภาพที่ 2 ภาพนกมาจิกกินขนมปังไข่ดาวหน้าสิงโต สิงโตมองเห็น	“สักพักพ่สิงโตเดินเข้าบ้านแล้วออกมาเห็นว่ามีนกมาจิกกินขนมปัง ไข่ดาวบนจาน แล้วก็บินหนีไป น่องว่าพ่สิงโตจะกินหรือไม่กินขนมปังไข่ดาวจานนี้คะ” เด็กตอบ “กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถามว่า “ทำไมน่องถึงบอกว่าพ่สิงโตจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ“.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามเด็กคำถามใหม่ว่า “พ่สิงโตรู้ไหมคะว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*
ภาพที่ 3 ภาพม้าเข้ามาถามสิงโต	“สักพักพ่ม้าก็เข้ามาแล้วถามพ่สิงโตว่าหิวจังเลย ขอกินขนมปังไข่ดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม พ่สิงโต รู้ว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินไม่ได้ แต่พ่สิงโตบอกพ่ม้าว่ากินได้ น่องคิดว่าพ่สิงโตพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน่องว่าพ่สิงโตพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ”

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากงานวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวละครในสถานการณ์ที่ 1 ของแบบทดสอบการเข้าใจการโกหก มี 8 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 3 คน อายุ 4 ปี 3 คน อายุ 5 ปี 1 คน และอายุ 6 ปี 1 คน

ตาราง 2.8

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” สถานการณ์ที่ 2

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพฮิปโปโปแตมที่เก้าอี้ ในสนามหญ้าหน้าบ้าน มองจานไก่ทอดที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้างหน้าฮิปโป	“ที่บ้านฮิปโปไป ฮิปโปไปถือจานไก่ทอดออกไปที่สนามหญ้าแล้ววางไว้บนโต๊ะอาหารฮิปโปนั่งมองจานไก่ทอด”
ภาพที่ 2 ภาพสุนัขมากินอาหารในจานฮิปโปเห็น	“ลัคกี้ฮิปโปเห็นว่าหมาเดินมาเลียไก่ทอด แล้วก็วิ่งหนีไป นื่องว่าฮิปโปจะกินหรือไม่กินไก่ทอด จานนี้คะ” เด็กตอบ“กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถาม“ทำไมนื่องถึงบอกว่าฮิปโปจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ “.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามคำถามใหม่ว่า “ฮิปโปรู้ไหมคะว่าไก่ทอดนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*
ภาพที่ 3 ภาพวัวเข้ามาถามฮิปโป	“ลัคกี้ วัวก็เข้ามาแล้วถามฮิปโปว่าหิวจังเลย ขอกินไก่ทอดจานนั้นหน่อยได้ไหม ฮิปโปรู้ว่าไก่ทอดนี้กินไม่ได้ แต่ฮิปโปบอกเพื่อนว่ากินได้ นื่องคิดว่าฮิปโปพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมนื่องว่า ฮิปโปพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ”

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากงานวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวละครในสถานการณ์ที่ 2 ของแบบทดสอบการเข้าใจการโกหก มี 7 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 4 คน อายุ 4 ปี 1 คน และอายุ 5 ปี 2 คน

ตาราง 2.9

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” สถานการณ์ที่ 3

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพข้างนั่งที่เก้าอี้ มองจานข้าวผัดที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารทางด้านหน้า	“ที่บ้านพี่ช้าง พี่ช้างถือจานข้าวผัดไขดาวเข้ามาในห้อง แล้ววางไว้บนโต๊ะอาหาร พี่ช้างนั่งมองจานข้าวผัด”
ภาพที่ 2 ภาพแมลงสาบวิ่งผ่านอาหารข้างมองเห็น	“สักพักพี่ช้างเห็นว่าแมลงสาบวิ่งมาบนจานข้าวผัด แล้วก็วิ่งหนีไป น้องว่าพี่ช้างจะกินหรือไม่กินข้าวผัดจานนี้คะ” เด็กตอบ “กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถาม “ทำไมน้องถึงบอกว่าพี่ช้างจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ “.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามคำถามใหม่ว่า “พี่ช้างรู้ไหมคะว่าข้าวผัดนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*
ภาพที่ 3 ภาพสิงโตเข้ามาถามช้าง	“สักพักพี่สิงโตก็เข้ามา แล้วถามพี่ช้างว่าหิวจังเลย ขอกินข้าวผัดไขดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม พี่ช้างรู้ว่าข้าวผัดนี้กินไม่ได้ แต่พี่ช้างบอกเพื่อนว่ากินได้ น้องคิดว่าพี่ช้างพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน้องว่าพี่ช้างพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ”

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากงานวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวละครในสถานการณ์ที่ 3 ของแบบทดสอบการเข้าใจการโกหก มี 4 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 3 คน และอายุ 4 ปี 1 คน

ตาราง 2.10

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” สถานการณ์ที่ 1

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพเสีอนั่งที่เก้าอี้ ในสวนหย่อมหลังบ้านมองจานขนมปังไข่ดาวที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้างหน้าเสื่อ	“ที่บ้านพี่เสื่อ พี่เสื่อถือจานขนมปังไข่ดาวไปที่สนามหญ้า แล้ววางไว้บนโต๊ะอาหาร”
ภาพที่ 2 ภาพเสื่อก้มหยิบของใต้โต๊ะอาหาร มีนกมาจิกกินอาหาร เสื่อจึงมองไม่เห็น	“สักพักพี่เสื่อก้มลงหยิบซ่อนใต้โต๊ะจึงมองไม่เห็นว่ามีนกมาจิกกินขนมปังไข่ดาว แล้วก็บินหนีไป ซึ่งเขาจะว่าจะกินขนมปังไข่ดาวจานนี้ เมื่อกลับมา นั่งน้องว่าถ้าพี่เสื่อกลับมา นั่ง แล้วพี่เสื่อจะกินขนมปังไข่ดาวจานนี้ไหมคะ” เด็กตอบ “กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถาม “ทำไมน้องถึงบอกว่า พี่เสื่อจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ “.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามคำถามใหม่ ว่า “พี่เสื่อรู้ไหมคะว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*
ภาพที่ 3 ภาพข้างเข้ามาถามเสื่อ	“สักพักพี่ข้างก็เข้ามาแล้วถามพี่เสื่อว่าหิวจังเลย ขอกินขนมปังไข่ดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม พี่เสื่อคิดว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินได้ ทั้งๆที่ในความจริงแล้วกินไม่ได้ พี่เสื่อจึงบอกกับเพื่อนไปว่าขนมปังไข่ดาวกินได้ น้องคิดว่าพี่เสื่อพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน้องว่าพี่เสื่อพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ”

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากงานวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวละครในสถานการณ์ที่ 1 ของแบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา มี 14 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 7 คน อายุ 4 ปี 3 คน อายุ 5 ปี 3 คน และอายุ 6 ปี 1 คน

ตาราง 2.11

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” สถานการณ์ที่ 2

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
ภาพที่ 1 ภาพม้าลายนั่งที่เก้าอี้ในสนามหญ้าหน้าบ้าน มองจานไก่ทอดที่วางอยู่บนโต๊ะอาหารตรงข้ามหน้าม้าลาย	“ที่บ้านพี่ม้าลาย พี่ม้าลายถือจานไก่ทอดออกไปที่สนามหญ้าแล้ววางไว้บนโต๊ะอาหาร”
ภาพที่ 2 ภาพม้าลายเดินเข้าบ้าน สุนัขมากินอาหารในจาน ม้าลายไม่เห็น	“สักพักขณะที่พี่ม้าลายกำลังเดินเข้าในบ้าน ได้มีหมามาเลีย ไก่ทอด แล้วก็วิ่งหนีไป พี่ม้าลายไม่เห็นหมา ซึ่งเขากะว่าจะกินไก่ทอดจานนี้เมื่อกลับมา นั่ง นิ่งว่าถ้าพี่ม้าลาย กลับมานั่งแล้วพี่ม้าลายจะกินไก่ทอดจานนี้ไหมคะ” เด็กตอบ “กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถาม “ทำไมน้องถึงบอกว่า พี่ม้าลายจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ “.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามคำถามใหม่ว่า “พี่ม้าลายรู้ไหมคะว่าไก่ทอดนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*
ภาพที่ 3 ภาพเสือเข้ามาถามม้าลาย	“สักพักที่เสือก็เข้ามาแล้วถามพี่ม้าลายว่าหิวจังเลย ขอ กินไก่ทอดจานนั้นหน่อยได้ไหม พี่ม้าลาย คิดว่าไก่ทอดนี้กินได้ ทั้งๆที่ในความจริงแล้วกินไม่ได้ พี่ม้าลายจึงบอกกับเพื่อนไปว่าไก่ทอดกินได้ นิ่งคิดว่าพี่ม้าลายพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน้องว่าพี่ม้าลายพูดโกหก หรือพูดไป โดยไม่รู้ความจริงคะ”

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากการวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวเองละครในสถานการณ์ที่ 2 ของแบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา มี 11 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 4 คน อายุ 4 ปี 5 คน อายุ 5 ปี 1 คน และอายุ 6 ปี 1 คน

ตาราง 2.12

เครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา” สถานการณ์ที่ 3

ลักษณะรูปภาพ	คำพูดผู้วิจัย
<p>ภาพที่ 1 ภาพจานข้าวผัดวางอยู่บนโต๊ะด้านข้างของหมีแพนด้า โดยที่หมีแพนด้านั่งก้มหน้าทำการบ้านบนโต๊ะซึ่งมีกองหนังสือกั้นไว้ทำให้หมีแพนด้ามองไม่เห็นจานข้าว</p>	<p>“ที่บ้านหมีแพนด้า หมีแพนด้าถือจานข้าวผัดมาวางบนโต๊ะ แล้วหมีแพนด้านั่งทำการบ้านอยู่”</p>
<p>ภาพที่ 2 ภาพแมลงสาบวิ่งผ่านอาหารหมีแพนด้าก้มหน้าทำการบ้านบนโต๊ะซึ่งมีกองหนังสือกั้นไว้ทำให้หมีแพนด้ามองไม่เห็น</p>	<p>“ปรากฏว่าขณะที่หมีแพนด้าทำการบ้าน มีแมลงสาปมาเดินบนจานข้าวผัด แต่หมีแพนด้าไม่เห็นเพราะหนังสือบังอยู่ เขากะว่าจะกินข้าวผัดจานนี้เมื่อทำการบ้านเสร็จ น้องว่าถ้าหมีแพนด้าทำการบ้านเสร็จแล้วหมีแพนด้าจะกินข้าวผัดจานนี้ไหมคะ” เด็กตอบ “กิน / ไม่กิน” ผู้วิจัยถาม “ทำไมน้องถึงบอกว่าหมีแพนด้าจะกิน / ไม่กิน ละคะ” เด็กตอบ “.....” ถ้าเด็กตอบผิด ผู้วิจัยเล่าเรื่องซ้ำจากจุดเริ่มต้นแล้วถามคำถามใหม่ ว่า “หมีแพนด้ารู้ไหมคะว่าข้าวผัดนี้กินไม่ได้” กรณีที่เด็กตอบผิดอีกจะคัดเด็กออกจากการวิจัย*</p>
<p>ภาพที่ 3 ภาพฮิปโปเข้ามาถามหมีแพนด้า</p>	<p>“สั๊กพักที่ฮิปโปก็เข้ามาแล้วถามหมีแพนด้าว่าหิวจังเลย ขอกินข้าวผัดไซดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม หมีแพนด้าคิดว่าข้าวผัดนี้กินได้ ทั้งๆที่ในความจริงแล้วกินไม่ได้ หมีแพนด้าจึงบอกกับเพื่อนไปว่าข้าวผัดกินได้ น้องคิดว่าหมีแพนด้าพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” คำถามนี้มีการทำถ่วงดุลลำดับ (Counterbalance) และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน้องว่าหมีแพนด้าพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ”</p>

หมายเหตุ * เด็กที่ตอบผิด และถูกคัดออกจากงานวิจัย เนื่องจากไม่เข้าใจการรับรู้ของตัวเองละครในสถานการณ์ที่ 3 ของแบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา มี 6 คน เป็นเด็กอายุ 3 ปี 5 คน และอายุ 4 ปี 1 คน

10. เมื่อทำการทดสอบจนเสร็จแล้ว ผู้วิจัยได้ให้รางวัลที่เด็กเลือกไว้ พร้อมทั้งกล่าวขอใจเด็กดังนี้ “พี่ชอบใจน้อง... มากนะคะ นี่รางวัลของคนเก่งคะ” แล้วนำเด็กกลับห้อง
11. ผู้วิจัยได้นำคำตอบของเด็กแต่ละคนมาให้คะแนนในแต่ละขั้นตอน แล้วนำคะแนนไปทำการวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

2.7 เกณฑ์การให้คะแนน

2.7.1 เรื่องอาหารและน้ำที่ปนเปื้อน

เด็กจะได้รับคะแนน 1 คะแนนถ้าเด็กแยกแยะได้ถูกว่าอาหารและน้ำที่อยู่ในภาพไหนกินได้ หรือ กินไม่ได้ ทั้ง 10 ภาพ รวมเป็นคะแนนเต็ม 10 คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนตามตาราง 2.13

ตาราง 2.13

การคิดคะแนนเครื่องมือ “แบบทดสอบการแยกแยะอาหาร และน้ำที่มีการปนเปื้อนกับที่รับประทานได้”

ภาพ	คะแนนถ้าตอบว่ากินได้	คะแนนถ้าตอบว่ากินไม่ได้
ลูกชิ้นตกที่สนาม	0	1
น้ำส้มในแก้ว	1	0
ข้าวผัดไข่ดาวที่มีแมลงวันตอม	0	1
แฮมเบอร์เกอร์ที่มีหนูแทะ	0	1
ขนมปังไข่ดาวอยู่บนจาน	1	0
น้ำส้มในแก้วที่มีก้อนหินหล่นลงไป	0	1
ลูกชิ้นอยู่บนจาน	1	0
แฮมเบอร์เกอร์อยู่บนจาน	1	0
ขนมปังไข่ดาวมีจิ้งจกตกใส่	0	1
ข้าวผัดไข่ดาวอยู่บนจาน	1	0

ในขั้นนี้เด็กที่ทำได้คะแนน 10 คะแนนเต็ม จะได้รับคัดเลือกเข้าร่วมวิจัยในขั้นต่อไป

2.7.2 เรื่องความสามารถในการเข้าใจเจตนา

เด็กจะได้รับ 1 คะแนนเมื่อเลือกตอบได้ถูกต้องว่าใครเป็นผู้ที่เจตนาในการกระทำพฤติกรรม และ อีก 1 คะแนน เมื่อเด็กตอบได้ว่าที่เลือกบุคคลนั้นเพราะเขาทำพฤติกรรมอะไรที่แสดงถึงเจตนาเป็นคะแนนการให้เหตุผล เช่นในสถานการณ์ที่ 1 หลังจากเล่าเรื่องที่ 1 และ 2 จบถามคำถามว่า “ใครอยากทำให้แจกันแตกคะ” ถ้าเด็กตอบว่า “พี่หมูอยากทำให้แจกันแตก” ให้ 1 คะแนน และถามว่า “ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่หมูอยากทำให้แจกันแตกคะ” ถ้าเด็กบอกว่าที่ตอบอย่างนั้นเพราะว่า “พี่หมูโยนแจกันแตก” หรือ “พี่หมูเขวี้ยงแจกันให้แตก” ให้ 1 คะแนนมีทั้งหมด 3 สถานการณ์ สถานการณ์ละ 2 เรื่อง โดยถาม 2 คำถาม หลังเล่าทั้ง 2 เรื่องจบ รวมเป็นคะแนนเต็ม 6 คะแนน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนตามตาราง 2.14

ตาราง 2.14

การคิดคะแนนเครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจจิตใจของผู้อื่นด้านเจตนา”

สถานการณ์	คำถาม (เลือกตอบ)	คำตอบที่ได้ คะแนน 1 คะแนน	คำถาม (อธิบายเหตุผล)	คำตอบที่ได้ คะแนน 1 คะแนน
แจกันแตก	ใครอยากทำให้แจกันแตก	พี่หมู	ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่หมูอยากทำให้แจกันแตกคะ	พี่หมูโยนแจกันแตก หรือ พี่หมูเขวี้ยงแจกันแตก
หนังสือคุณพ่อเปียก	ใครอยากทำให้หนังสือคุณพ่อเปียก	พี่กระรอก	ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่กระรอกอยากทำให้หนังสือคุณพ่อเปียก	พี่กระรอกหยิบแก้วน้ำมาราดหนังสือคุณพ่อ หรือ พี่กระรอกหยิบแก้วน้ำเทใส่หนังสือคุณพ่อ
ลูกบอลโดนเพื่อน	ใครอยากทำให้ลูกบอลโดนเพื่อน	พี่ม้า	ทำไมน้องจึงบอกว่าพี่ม้าอยากทำให้ลูกบอลโดนเพื่อน	พี่ม้าโยนลูกบอลใส่เพื่อน หรือ พี่ม้าเขวี้ยงลูกบอลใส่เพื่อน

2.7.3 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจเจตนา

ใช้เกณฑ์การประเมินที่ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) ซึ่งในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าผ่าน เมื่อเด็กสามารถตอบได้มากกว่าร้อยละ 75 ของคะแนนทั้งหมดของการประเมินความสามารถ คือ

เกณฑ์การประเมินความสามารถในด้านความเข้าใจเจตนา จากคะแนนเต็ม 6

ผ่าน คือ ได้คะแนน 5 – 6 คะแนน

ไม่ผ่าน คือ ได้คะแนน 0 – 4 คะแนน

2.7.4 ความสามารถในการเข้าใจการโกหก

เด็กจะได้รับ 1 คะแนนเมื่อเลือกตอบได้ถูกต้องว่า ตัวละครที่แสดงพฤติกรรมนั้น เป็นผู้โกหกหรือผิดพลาดโดยไม่เจตนา และ อีก 1 คะแนน เมื่อเด็กตอบได้ว่าที่เลือกตัวละครนั้นเพราะตัวละครทำพฤติกรรมอะไรที่แสดงถึงสิ่งที่เด็กเลือกตอบในคำถามแรก เป็นคะแนนการให้เหตุผล เช่น ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้วิจัยได้พูดกับเด็กว่า “สักพักพี่ม้าก็เข้ามาแล้วถามพี่สิงโตว่าหิวจังเลย ขอกินขนมปังไข่ดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม พี่สิงโตรู้ว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินไม่ได้ แต่พี่สิงโตบอกพี่ม้าว่ากินได้ น้องคิดว่าพี่สิงโตพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ” ในการให้คะแนนในคำถามนี้โดยถ้าเด็กตอบว่า “พี่สิงโตโกหก” จะได้ 1 คะแนน และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า “แล้วทำไมน้องว่าพี่สิงโตโกหกคะ” ถ้าเด็กบอกว่าที่ตอบอย่างนั้นเพราะว่า “พี่สิงโตเห็นนกมาจิกกิน” หรือ “พี่สิงโตรู้ว่ากินไม่ได้ แต่บอกว่ากินได้” จะได้ 1 คะแนน มีทั้งหมด 3 สถานการณ์ โดยถามหลังจากเล่าแต่ละสถานการณ์จบ สถานการณ์ละ 2 คำถาม รวมเป็น 6 คะแนน ดังเกณฑ์การให้คะแนน “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก” ในตาราง 2.15

ตาราง 2.15

การคิดคะแนนเครื่องมือ “แบบทดสอบการเข้าใจการโกหก”

สถานการณ์	คำถามเลือกตอบ	คำตอบที่ได้ 1 คะแนน	คำถามอธิบาย เหตุผล	คำตอบที่ได้ 1 คะแนน
นกกมาจิกกิน อาหาร	พี่สิงโตพูดโกหก หรือพูดไปโดย ไม่รู้ความจริง	พี่สิงโตพูดโกหก	ทำไมน้องว่าพี่ สิงโต โกหก	เห็นนกกมาจิกกิน อาหารหรือ รู้ว่า กินไม่ได้ แต่บอก ว่ากินได้
สุนัขมากินอาหาร ในจาน	พี่ฮิปโปพูดโกหก หรือพูดไปโดย ไม่รู้ความจริง	พี่ฮิปโป พูดโกหก	ทำไมน้องว่าพี่ ฮิปโปโกหก	เห็นสุนัขกิน อาหาร หรือ รู้ว่า กินไม่ได้ แต่บอก ว่ากินได้
แมลงสาบวิ่งผ่าน อาหาร	พี่ช้างพูดโกหก หรือพูดไปโดย ไม่รู้ความจริง	พี่ช้างพูดโกหก	ทำไมน้องว่าพี่ ช้างโกหก	เห็นแมลงสาบ หรือ รู้ว่ากินไม่ได้ แต่บอกว่ากินได้

2.7.5 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจการโกหก

ใช้เกณฑ์การประเมินที่ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) ซึ่งในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าผ่าน
เมื่อเด็กสามารถตอบได้มากกว่าร้อยละ 75 ของคะแนนทั้งหมดของการประเมินความสามารถ คือ

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจการพูดโกหก จากคะแนนเต็ม 6

ผ่าน คือ ได้คะแนน 5 – 6 คะแนน

ไม่ผ่าน คือ ได้คะแนน 0 – 4 คะแนน

2.7.6 ความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

เด็กจะได้รับ 1 คะแนนเมื่อเลือกตอบได้ถูกต้องว่า ตัวละครที่แสดงพฤติกรรมนั้น เป็นผู้
โกหกหรือผิดพลาดโดยไม่เจตนา และ อีก 1 คะแนน เมื่อเด็กตอบได้ว่าที่เลือกตัวละครนั้นเพราะตัว
ละครทำพฤติกรรมอะไรที่แสดงถึงสิ่งที่เด็กเลือกตอบในคำถามแรก เป็นคะแนนการให้เหตุผล เช่น
ในสถานการณ์ที่ 1 ผู้วิจัยได้พูดกับเด็กว่า “สักพักพี่ช้างก็เข้ามาแล้วถามพี่เสือว่าหิวจังเลย ขอกิน
ขนมปังไข่ดาวจานนั้นหน่อยได้ไหม พี่เสือคิดว่าขนมปังไข่ดาวนี้กินได้ ทั้งๆที่ในความจริงแล้วกิน

ไม่ได้ พี่เสือจึงบอกกับเพื่อนไปว่าขนมปังไข่ดาวกินได้ น้องคิดว่าพี่เสือพูดโกหกหรือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ" ในการให้คะแนนในคำถามนี้โดยถ้าเด็กตอบว่า "พี่เสือพูดไปโดยไม่รู้ความจริง" จะได้ 1 คะแนน และผู้วิจัยได้ถามเด็กอีกว่า "แล้วทำไมน้องว่าพี่เสือพูดไปโดยไม่รู้ความจริงคะ" ถ้าเด็กบอกว่าที่ตอบอย่างนั้นเพราะว่า "พี่เสือไม่เห็นนกมาจิกกินอาหาร" หรือ "พี่เสือไม่รู้ว่าจะกินไม่ได้ แต่บอกว่ากินได้" จะได้ 1 คะแนน มีทั้งหมด 3 สถานการณ์ โดยถามหลังจากเล่าแต่ละสถานการณ์ จบ สถานการณ์ละ 2 คำถาม รวมเป็น 6 คะแนน ดังเกณฑ์การให้คะแนน "แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา" ในตาราง 2.16

ตาราง 2.16

การคิดคะแนนเครื่องมือ "แบบทดสอบการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา"

สถานการณ์	คำถามเลือกตอบ	คำตอบที่ได้ 1 คะแนน	คำถามอธิบาย เหตุผล	คำตอบที่ได้ 1 คะแนน
นกมาจิกกิน อาหาร	พี่เสือพูดโกหก หรือพูดไปโดยไม่รู้ ความจริง	พี่เสือพูดไปโดย ไม่รู้ความจริง	ทำไมน้องว่าพี่ เสือพูดไปโดยไม่รู้ ความจริง	ไม่เห็นนกมาจิก กินอาหาร หรือ ไม่รู้ว่าจะกินไม่ได้ แต่บอกว่ากินได้
สุนัขมากินอาหาร ในจาน	พี่ม้าลายพูด โกหก หรือพูดไป โดยไม่รู้ความจริง	พี่ม้าลายพูดไป โดยไม่รู้ความจริง	ทำไมน้องว่าพี่ม้า ลายพูดไปโดย ไม่รู้ความจริง	ไม่เห็นสุนัขกิน อาหาร หรือ ไม่รู้ ว่าจะกินไม่ได้ แต่ บอกว่ากินได้
แมลงสาปวิ่งผ่าน อาหาร	พี่หมีแพนด้าพูด โกหกหรือพูดไป โดยไม่รู้ความจริง	พี่หมีแพนด้าพูด ไปโดยไม่รู้ ความจริง	ทำไมน้องว่าพี่หมี แพนด้าพูดไป โดยไม่รู้ความจริง	ไม่เห็นแมลงสาป หรือ ไม่รู้ว่ากิน ไม่ได้ แต่บอกว่า กินได้

2.7.7 เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา

ใช้เกณฑ์การประเมินที่ร้อยละ 75 ของ Piaget (1965) ซึ่งในงานวิจัยนี้ตัดสินว่าผ่าน เมื่อเด็กสามารถตอบได้มากกว่าร้อยละ 75 ของคะแนนทั้งหมดของการประเมินความสามารถ คือ

เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา จาก
คะแนนเต็ม 6

ผ่าน คือ ได้คะแนน 5 – 6 คะแนน

ไม่ผ่าน คือ ได้คะแนน 0 – 4 คะแนน

2.8 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหกของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกตามระดับอายุและเพศ

2. นำคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหกของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละระดับอายุและเพศ มาทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (4×2 Analysis of Variance) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบภายหลังด้วยวิธีการของ Scheffé

3. คำนวณหาค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) ของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนาของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกตามระดับอายุและเพศ

4. นำคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนาของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละระดับอายุและเพศ มาทดสอบความแตกต่างด้วยวิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (4×2 Analysis of Variance) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบภายหลังด้วยวิธีการของ Scheffé

5. นำคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหก และการผิดพลาดโดยไม่เจตนาของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับอายุ มาวิเคราะห์ตามเกณฑ์การประเมินความสามารถในการเข้าใจการพูดโกหกและคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนาและเขียนเป็นกราฟฟังก์ชัน Logistic Regression

6. นำคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหก คะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่เจตนา และคะแนนความสามารถในการเข้าใจเจตนา วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ด้วยสถิติ Pearson Product-Moment Correlation Coefficient

2.9 การนำเสนอข้อมูล

1. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหกของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกตามระดับอายุและเพศ ในรูปตาราง

2. แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหกของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละระดับอายุและเพศ ที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA) โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง
3. แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่รู้เจตนาของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกตามระดับอายุและเพศ ในรูปแบบตาราง
4. แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่รู้เจตนาของกลุ่มตัวอย่าง ในแต่ละระดับอายุและเพศ ที่ได้จากการวิเคราะห์ความแปรปรวนสองทาง (Two-way ANOVA) โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง
5. แสดงผลการทำนายความน่าจะเป็นหรือโอกาสที่จะเกิดพัฒนาการความสามารถในการเข้าใจการโกหก และการผิดพลาดโดยไม่รู้เจตนาของกลุ่มตัวอย่างในแต่ละระดับอายุ โดยเสนอในรูปแบบกราฟแสดงฟังก์ชัน Logistic Regression
6. แสดงผลการหาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนความสามารถในการเข้าใจเจตนา กับคะแนนความสามารถในการเข้าใจการโกหก และคะแนนความสามารถในการเข้าใจการผิดพลาดโดยไม่รู้เจตนา โดยนำเสนอในรูปแบบตาราง